

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 009603 13 Кж
Бања Лука, 19.03.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог С. Д., због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката мр А. В. П. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009603 12 К од 06.11.2012. године, у сједници вијећа којој је присуствовао републички тужилац мр Ненад Врањеш, а у одсуству уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, донио је 19.03.2013. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог С. Д. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009603 12 К од 06.11.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009603 12 К од 06.11.2012. године, оптужени С. Д. је оглашен кривим због кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), обавезан је на накнаду трошкова кривичног поступка у износу од 58,00 КМ, плаћање паушалног износа од 200,00 КМ, те на плаћање трошкова који се односе на награду и нужне издатке постављеног му браниоца по службеној дужности, с тим што ће првостепени суд износ ових трошкова у складу са одредбом члана 197. став 2. ЗКП РС утврдити посебним рјешењем.

На основу члана 108. став 3. ЗКП РС оштећена М. Д. је са имовинско правним захтјевом у цјелини упућена на парницу.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом умјесто казне изрекне условна осуда.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа републички тужилац је предложио да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Сједница вијећа је одржана у одсуству уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, а у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП РС.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбе те по службеној дужности да је на штету оптуженог повријеђен кривични закон, а у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога.

Чињенична утврђења побијане пресуде су, супротно приговорима које истиче жалба потпуна и правилна. Она су заснована на доказима оптужбе изведених на главном претресу. Садржај тих доказа је побијана пресуда изнијела у образложењу, оцјенила их на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, те таквом оцјеном коју и овај суд смата правилном извела правилан закључак да је оптужени предузео радње описане у изреци те пресуде. Оцјењени су и докази одбране чији садржај је такође изнесен у образложењу пресуде. Из тих доказа - исказа свједока на које се пресуда позива у образложењу произилази да они нису очевидци догађаја, дакле, нису се могли изјаснити о чињеницама и околностима у вези са дјелом које се оптуженом ставља на терет. Жалба посебно критикује исказ С. Д.1 мајке оштећене М. Д., указујући да њено свједочење није увјериљиво прије свега због њезиног психичког стања, те да је она сугерисала својој кћерки М. да искаже оно што терети оптуженог. Побијана пресуда је исказ ове свједокиње по оцјени овога суда правилно оцијенила, јер свједокиња обзиром на сродство са оптуженим и чињеницу да су њихови односи увјек били добри, да је оптужени критичне вечери легао у кревет у којем је легла и оштећена М., коју чињеницу ни он није оспорио у свом свједочењу, па је првостепени суд основано њезином исказу повјеровао.

Стога су приговори жалбе у овом основу побијања пресуде неосновани.

Радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде садржавају сва битна обиљежја кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. КЗ РС, па Кривични закон није повријеђен на штету оптуженог, на коју повреду овај суд пази по службеној дужности у смислу члана 320. ЗКП РС.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца којом се побија одлука о изреченој казни.

За кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година. Оптуженом је побијаном пресудом изречена казна затвора у трајању од 4 (четири) године примјеном одредаба КЗ РС о ублажавању казне, јер је првостепени суд на страни оптуженог, а што произилази и из образложења пресуде утврдио постојање особито олакшавајућих околности. Изречена казна је и по оцјени овога суда у свему сразмјерна тежини учињеног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је дјело учињено. Та казна је довољна и потребна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта опште (генералне) тако и посебне (специјалне) превенције. Блажом казном од изречене се и по оцјени овога суда та сврха не би остварила.

Стога залагање жалбе браниоца, да се побијана пресуда преиначи и оптуженом умјесто казне изрекне условна осуда, није основана.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, због чега је ту жалбу ваљало одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић